

Nr 368.

Av herrar **Ahman** och **Strandh**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till avlöningar till vägförvaltningarna.*

Kungl. Maj:t har i årets statsverksproposition, sjätte huvudtiteln, punkt 5, tillstyrkt, att medel beräknas å vägförvaltningarnas avlöningsstat för anställande av ytterligare fyra vägmästare i Ce 17 och tolv biträden i reglerad beföringsgång för arbetsuppgifterna beträffande enskild väghållning.

Vid en genomgång av kungörelsen rörande statsbidrag till enskild väghållning kan det måhända synas onödigt att för vägförvaltningarnas ifrågavarande arbetsuppgifter avdela särskild kameral biträdespersonal. Det vill sålunda av bidragskungörelsen synas som om på vägförvaltningarna i stort sett endast ankommer att verkställa ny- och omuppskattningsförrättningar för underhållsbidrag. Då vägdirektören emellertid är föredragande i länsstyrelsen i alla frågor, som röra statsbidrag till byggande och underhåll av enskilda vägar, kommer — förutom de rent tekniska arbetsuppgifterna — övervägande delen av de administrativa att jämväl åvila vägförvaltningarna. Utan tillgång till lämplig biträdespersonal härför blir det den tekniska personalen — övervägmästarna och vägmästarna för den enskilda väghållningen — som själv får ombesörja dylika göromål. Enligt inhämtade upplysningar fastställdes vägförvaltningarnas personalstat i vad avser kameral biträdespersonal år 1947, och den kom därvid icke att innefatta några tjänster för här ifrågavarande arbetsuppgifter.

I ett radioanförande föregående sommar framhölls, att längden av det enskilda vägnät, till vilket underhållsbidrag utgick, nära motsvarade längden av jordens omkrets. Denna väglängd torde innebära, att ett tiotusental vägsamfälligheter äro berörda av bidragsverksamheten. För tillsyn av detta vägnät, rådgivning i fråga om underhållets bedrivande, kontinuerlig omuppskattning av kostnaderna m. m. finnas sammanlagt fyrtio övervägmästar- och vägmästartjänster. Lägges härtill att samma personal skall ombesörja de arbetsuppgifter, vilka äro förknippade med vägnätets tillväxt med i genomsnitt en mil om dagen, administrera omkring femhundra samtidigt pågående byggnadsföretag och förbereda nya, synes det uppenbart, att den föreslagna förstärkningen är för knappt tillmätt. I de flesta län torde det numera även vara tämligen allmänt känt, att personalen i allt för hög grad är bunden vid administrativa uppgifter på kontoret till förfång bl. a. för den service i vägfrågor, som är av största betydelse för de enskilda vägintressenterna. Den tekniska personalen för enskild väghållning behövs ute på fältet i större utsträckning än som torde bliva möjligt vid föreslagen personalstat.

Situationen har visserligen kunnat hjälpas upp något genom att vägförvaltningarna i en del fall tillfälligt kunnat avdela kontors- och kanslibitradeshjälp

till de enskilda vägvärdningarna för andra än rena skrivgöromål. Detta arrangemang torde emellertid få upphöra vid en ansvällning av byggnadsverksamheten för de allmänna vägarna.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har angivit det nuvarande personalbehovet på förevarande område till ytterligare 16 vägmästare samt 22 kansli- och kontorsbiträden. Med hänsyn till andra angelägna personaläskanden inom styrelsens arbetsområde och till givna besparingsdirektiv har styrelsen ansett sig böra begränsa sitt äskande till 8 vägmästartjänster, 12 kanslibitträdestjänster och 10 biträden i reglerad befordringsgång. Härav synes framgå, att styrelsen ansett behovet av kameral biträdespersonal vara så trängande, att ett reducerat äskande icke kommit att beröra antalet kansli- och kontorsbiträden. Det torde även förhålla sig så att behov av dylik personal föreligger i så gott som samtliga län. Vi anse därför, att någon minskning icke bör göras i fråga om antalet av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen begärda bitträdestjänster. Med hänsyn till bidragsverksamhetens stora omfattning i flera län, till arbetsuppgifternas kvalitativa beskaffenhet samt till den omständigheten, att verksamheten för närvarande i en del fall kan uppehållas endast med stöd av tillfälliga arrangemang torde det vara nödvändigt att — trots pågående bitträdesutredning — redan nu inrätta ett antal kanslibitträdestjänster, förslagsvis tio.

Vad beträffar den föreslagna förstärkningen med teknisk personal må framhållas, att väg- och vattenbyggnadsstyrelsens äskande i sig innebär en reduktion med hälften i förhållande till det beräknade behovet. Kungl. Maj:t har föreslagit en ytterligare reduktion till endast en fjärdedel därav. Detta är enligt vår mening olyckligt, särskilt om hänsyn tages till att Kungl. Maj:t samtidigt föreslagit införandet av en ny verksamhetsgren inom den statliga stödverksamheten till enskild väghållning, nämligen stöd till anskaffning av maskiner och redskap för enskilda vägars underhåll. En sådan verksamhet kommer att kräva visst utredningsarbete, som tidigare icke åvilat här ifrågavarande personal. Det synes icke sannolikt, att en begränsning av förstärkningen med tekniska tjänster, på sätt Kungl. Maj:t föreslagit, skall kunna ske utan att antingen den nya verksamhetsgrenen eller också de redan förekommande bli lidande. Antalet nya vägmästartjänster bör därför enligt vår mening bestämmas till sex.

Med hänvisning till ovanstående hemställas,

att riksdagen utöver vad Kungl. Maj:t i förevarande hänseende föreslagit beslutar erforderliga medel å vägförvaltningarnas avlöningsstat för inrättande av 2 vägmästarebefattningar i lönegrad Ce 17 och 10 kanslibitträdestjänster i lönegrad Ce 11.

Stockholm den 25 januari 1952.

Hj. Åhman.

Erik Strandh.